

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 2 (416)

П'ятниця, 11 січня 1991 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

НОВОРІЧНЕ СЛОВО РЕКТОРА

УПЕРЕДНЕНЬ Нового, 1991-го року, ректор ВПІ Борис Іванович Мокін виступав у колективах та підрозділах інституту з новорічним поздоровленням. Хоча перше число уже проминуло, та новорічні святки тривають, і тому вважаємо за потрібне опублікувати вітання ректора в газеті.

ШАНОВНІ КОЛЕГИ ТА СТУДЕНТИ!

Перш, ніж поздоровити вас з Новим 1991-м роком, хочу кількома словами підбити підсумки року 1990-го. Це був рік, у якому ми з вами:

- прийняли демократичний статут;
- прийшли до висновку, що майбутнє в освіті належить університетській підготовці і стали на шлях перетворення нашого інституту в технічний університет;
- вийшли на перше місце по кількості комп'ютерних робочих місць на сто студентів в системі Мінвузу УРСР;
- зробили рішучі кроки на шляху перебудови циклу суспільно-політичних та гуманітарних дисциплін, аж до відміни державного іспиту з суспільно-політичних наук;
- створили єдиний на сьогодні в технічних вузах культурно-художній центр та художній музей, ставши на шлях гуманізації технічної освіти;
- створенням факультету фундаментальних дисциплін стали також на шлях подальшої фундаменталізації вищої освіти;
- незважаючи на несприятливі фінансові умови, не здали досягнутих в 1989-му році високих показників в науковій роботі;
- домоглися продовження повноважень рад по захисту кандидатських та докторських дисертацій навіть на триваліші терміни, ніж було нам дозволено раніше;
- повністю освоїли площі введеного в дію корпусу енергетичного факультету та розпочали будівництво житлового будинку і корпусу конструювання радіоапаратури;
- забезпечили стипендією всіх студентів та підвищили її рівень;
- ввели додаткову кількість (більшу, ніж в інших вузах) та суттєво підвищили суму іменних стипендій, які надані кращим студентам на всіх факультетах;
- розпочали проектування спортивного комплексу та закінчили проект сьомого гуртожитку із студентською поліклінікою;
- всім співробітникам, що вийшли на пенсію 1990-го року, виплатили по шість окладів вихідної винагороди;
- за рахунок економії фонду матеріального стимулювання всім співробітникам, які одержують зарплату із бюджету, видали по 120 карбованців на зміцнення здоров'я;
- не скупились на премії і співробітникам науково-дослідної частини, які досягли добрих результатів, та студентам, котрі добре вчилися і брали активну участь в житті інституту;
- зменшили на 10—12 відсотків педагогічне навантаження на викладачів, що дає їм змогу більше уваги при-

діляти індивідуальній роботі з студентами — цим, до речі, можуть похвалитись небагато вузів країни;

— на декількох факультетах створили можливість опановувати спеціальність рідною українською мовою. Групи викладачів, які активно впроваджують українську мову в навчальний процес, присуджено першу премію Мінвузу республіки.

Список наших досягнень можна продовжити, але я на цьому зупинюсь, адже для перечислення всього зробленого треба часу набагато більше, ніж той, який мені відводиться в рамках святкового привітання. Тому завершити цю частину вітання я хочу щирою подякою всім, хто прикладав зусилля до вирішення перерахованих та інших завдань.

А які ж головні завдання постають перед колективом у Новому році?

Перше і найголовніше — це створення державного технічного університету, перехід на підготовку бакалаврів та магістрів з тих спеціальностей, які готує сьогодні наш вуз, але на університетському, світовому рівні. Ми багато зробили для того, щоб одержати позитивне рішення, але треба подолати ще декілька бар'єрів, а саме:

- одержати позитивне рішення колегії Мінвузу УРСР;
- одержати позитивне рішення Ради Міністрів УРСР;
- пройти акредитацію.

І якщо перші два завдання залежать в основному від ректора, то останнє — повністю від кафедр та студентів. Адже під час акредитації атестаційна комісія буде перевіряти і відповідність вимогам колективів кафедр і знань студентів.

І я прошу вас підійти до цього відповідально, аби нас акредитували, як вуз світового чи, на перших порах, хоча б союзного рівня, а не республіканського чи регіонального, тому що в умовах ринкової економіки від рівня акредитації вузу, який ви, шановні студенти, закінчите, буде залежати ваше працевлаштування. Попит на біржі праці, безумовно, буде перш за все на випускників вузів світового та союзного рівнів.

Другим важливим завданням, яке вирішуватиме колектив в 1991-му році, є впровадження комп'ютерних технологій навчання, фундаменталізація та подальша гуманізація технічної освіти — тобто, треба йти далі, щоб вуз готував не людей з вищою технічною освітою вузької спрямованості, а технічну інтелігенцію, сприйнятливую як до досягнень науково-технічного прогресу, так і до загальнолюдських цінностей.

Важливим завданням є також подальше нарощення відповідної матеріальної бази та створення нормальних умов побуту для студентів та викладачів. Зважаючи на розвал економіки та рішення Ради Міністрів УРСР про передачу всіх будівельних ресурсів міста, пов'язаних з використанням цегли, на спорудження селищ для переселенців з Чорнобильської зони, це завдання ще більше усклад-

нюється. Мусимо шукати вихід, щоб наші будови, як то кажуть, не «заморозились».

Декілька слів про політичну ситуацію в країні та мою позицію.

Зараз є багато побоювань, що, мовляв, Горбачов пішов вправо, що країна на порозі диктатури, на чому наголосив Шеварднадзе з трибуни депутатського з'їзду.

Не треба боятись диктатури — її не буде; заява Шеварднадзе — це тільки застереження мудрої людини, адресоване насамперед Президенту, щоб він не занадто схилився вправо.

Що стосується Президента, то, як мудрий політик, він йде до мети зигзагами, випускаючи пару періодично то з лівих, то з правих. Згадайте, як піднімається вгору лижник — він йде зигзагами: кілька кроків праворуч, потім — кілька ліворуч, але весь час неодмінно вперед. Якби ж добивався на вершину гори по прямій, то рано чи пізно посковзнувся б і зірвався вниз.

То ж — не бійтесь диктатури — Горбачов буде послідовно впроваджувати демократію. І нині, зробивши ці декілька кроків вправо, він зробить кілька кроків підряд вліво. Звичайно, уже в 1991-му році. У Президента просто нема іншого виходу в зв'язку з обраним шляхом. Якби він відмовився від демократичних реформ, то в економічну блокаду проти нашої країни включився б увесь світ, навіть країни Східної Європи, технології та обладнання із яких у нас є майже на кожному підприємстві, завдяки багаторічній політичній інтеграції в рамках Ради економічної взаємодопомоги. Тому, якби розвинуті країни Заходу та країни Східної Європи перестали економічно взаємодіяти з нами, то наша економіка за рік прийшла б до такого розвалу, якого ми не знали з часів громадянської війни.

Горбачов та його оточення це розуміють, тому ніколи не підуть на такі кроки, які викличуть негативну реакцію усього світу.

Що стосується моєї особистої політичної позиції, то стою на позиції послідовних демократичних перетворень, тому що в усіляких революціях та переворотях гинуть, насамперед, кращі сини народу з обох боків барикад і після такої «стрижки» треба багато часу на відновлення інтелекту нації.

Ось після цього я хочу перейти до головної частини свого виступу, тобто, до власне новорічних поздоровлень.

Бажаю вам, шановні друзі, здоров'я, добра, щастя. Бажаю розуму та поміркованості, бажаю кожному внести свій посильний вклад в стабілізацію політичного становища в нашій країні та на шляху до повного суверенітету нашої республіки.

Керуйтеся здоровим глуздом, будьте розсудливими, приймаючи рішення, але нікого та нічого не бійтесь. Могутню ходу історії нікому не зупинити. Щастя вам і радості, друзі! З новим, 1991-м роком!

ЧИ ЦЕ ТАК УЖЕ СТВОРЕНА ЛЮДИНА, ЩО ПОГАНЕ ВОНА ПРИМІЧАЄ ШВИДШЕ, НІЖ ДОБРЕ? ВА, ПРАЦЮЄ ЧОЛОВІК, НЕ ПОНАДАЮЧИ РУК, ЗАБУВАЮЧИ ПРО ВІДПОЧИНОК, СІМ'Ю, АЛЕ НА ТРИБУНІ ВИНІКАТИ НЕ ЛЮБИТЬ. В ПРЕЗІДІУ НЕ ПРОСИТЬСЯ, ПРО СЕБЕ НІКОМУ НЕ НАГАДУЄ І МИ ДО ЦЬОГО ЗВИКАЄМО — СКРОМНИЙ, МОВЛЯВ, НОРМОЮ СТАЄ ПОГАНА ЗВІЧКА — НЕ ПОМІЧАТИ ДОБРА.

Наші долі перетнулися в 1967-му, коли перейшов працювати до Вінницького філіалу КПІ, а він поступив на перший курс механіко-енергетичного факультету. Через рік, не привчений до великого багатства і достатку, зате навчений з дитинства всілякій роботі, Миколайович перевівся на заочний відділ і влаштувався працювати в філіалі водієм. А ще через рік його призначили керувати гаражем.

Правда, називати гаражем дві з половиною розвалюхи — надто гучно, але це його не бонтежило, бо за характером — не лежачий камінь. Звідки він тільки чого не зводив?

Дивись — тягнуть щось схоже на «ЗИС», а через два-три місяці воно вже возить цеглу, шифер, деревину. Філіал будувався, авто-

транспорт був питанням найзобоводеннішим.

Особливо добре я його взяв під час будівництва спортивного табору. Найбільше вражала відсутність марнослів'я, вміння впевнено дивитись вперед і не боятись труднощів.

МИКОЛАЙОВИЧ

«Якщо будуватись, то вже так, щоб потім не було соромно, — говорив зі своєю знаменитою м'якою посмішкою. — Табір — діло добре. Я допоможу».

Тисячі кілометрів наїздили ми з ним шляхами обласної в пошуках будматеріалів. Та найбільше допоміг він при спорудженні учбово-допоміжного корпусу фізико-математичного факультету. Мріяли збудувати роздягальні з душовими та декілька кімнат для викладачів.

«Та у вас же серед цих викладачів стільки людей з золотими руками, — переконував мене Миколайович, — що я будував би те, що треба, а не сарайчик».

Через два з половиною роки виріс красень-корпус з двома п'ятдесятиметрови-

ми тирами, лекційним залом, методкабінетом, чудовими роздягальнями й душовими, з усіма необхідними допоміжними приміщеннями.

Інститут будеється постійно. Розпочинав Р. Ю. Кігель, продовжував І. В. Ку-

допоміжних споруд. Диводивне, як Матвійчук примудряється діставати все необхідне. Заходив до корпусу — чудові сучасні меблі, нове обладнання. Правда, ставимось ми до них не завжди по-хазяйському!

А яким став гараж — весь автотранспорт новий, певне, в жодного вузу республіки такого нема — здійснилась мрія, яку він лел'яв ще двадцять років тому.

1991-й рік, очевидно, буде одним з найтяжчих — країна в кризовому стані, постачальникам — хоч криком кричи. А вуз мусить рухатися вперед, поліпшувати підготовку спеціалістів. Від служби В. М. Матвійчука тут буде залежати дуже багато. То ж побажаємо здоров'я йому, великому трудівникові, ветерану з 23-річним стажем, чуйній, енергійній людині. Хай щастить тобі, Миколайовичу, в многотрудному, неспокійному, але прекрасному повсякденні. Прекрасним ти його робиш сам.

Я. КУЛИК,
завідуючий кафедрою фізичного виховання.
На фото: В. М. Матвійчук.

МУЗИ І АЛГОРИТМИ

У НАШОМУ ІНСТИТУТІ ВІДКРИТО ХУДОЖНІЙ МУЗЕЙ

У скептиків була нагода нехвально поставитись до цього заходу, мовляв, навіщо технічному вузу художня галерея? Чи не краще створити технічний музей, щоб майбутні інженери могли там щось побачити за фахом?

Як на старі застійні поняття, то це справді так — кожному своє: художнику — пензлі і мольберти, «технарям» — комп'ютери і мікросхеми чи алгоритми. В тому і біда наших спеціалістів, котрі за математичними формулами, хімічними реакціями, грою електронних імпульсів часто-густо не бачать світу живої матерії, людини з її потребами, уподобаннями, не бачать життя у всій багатогранності.

Хтось дуже консервативний відгородив високою стіною фізику від лірики, виставив на посміховище тих, хто готуючись служити науці, техніці, не відмовився від своїх «слабостей»: писати вірші, кохатись в музиці чи живопису. В кращому разі їм навішувалось прізвисько «дивак».

Який же гострий нині дефіцит на таких «диваків», що збагачують нашу культуру в широкому розумінні цього слова: і в духовному житті, і в побуті, і на виробництві. Михайло Ломоносов був визначним фізиком і не менш відомим поетом. Бородін — всесвітньо-відомий композитор і вченим-хіміком.

Ось де приклад для наслідування!

Примірно така думка фігурувала у виступі директора культурно-художнього центру Т. Б. Буяльської на урочистому відкритті художнього музею Інституту.

Про Тамару Болеславівну наша газета не раз писала.

як про невтомного організатора культурно-масової роботи у вузі, ентузіаста і трудівника на ниві духовній. І тут вона не зрадила своєму покликанию: разом зі своїми колегами докладала чимало зусиль, таланту для створення цього мистецького закладу, в організації якого відкриття.

Все почалося в кімнаті урочистих подій. Естампи, вишиті рушники, вироби гончарів, що прикрасили стіни цієї аудиторії, перетворили її в справжню культурно-мистецьку вітальню.

На це свято живопису усім складом прийшли члени ректорату, які у зв'язку з такою подією перервали своє засідання. Прийшли також представники студентства, численні гості з різних організацій міста.

А ось і перший сюрприз: виступ — привітання створеного тут ансамблю старовинної подільської музики. Колектив зовсім невеликий: скрипка, бандура, дудка, контрабас, бубон. Але як збудили душі чудові українські пісні і мелодії у виконанні цього ансамблю! Скільки додали вони приємних відчуттів!

Потім, як ведеться, з вітаннями і новорічними побажаннями (а це було

напередодні Нового року) з вдячними словами на адресу керівників Інституту, котрі пішли назустріч організаторам музею, виступили: старший викладач кафедри історії та теорії культури Л. В. Філонов, директор обласного художнього музею І. В. Безбах. Щирими оплесками був зустрінутий відомий художник — земляк Федір Васильович Панчук, який повідомив про бажання передати музею свою картину «Червоний пес». Отже, до сімнадцяти картин, придбаних на кошти Інституту, приєднано вісімнадцять, подаровану нашим гостем.

Після цього всі направились до залу експозиції. Ректор Б. І. Мокін розрізає червону стрічку і перед очима відвідувачів відкривається галерея живописних творів, написаних мигцями подільського краю. Серед них — пейзажі і етюди, портрети, чимало ікон. В числі авторів — прізвища відомих майстрів мalarства XIX—XX століть на Поділлі В. Корнеєва, Х. Холодного, сучасних художників І. Синельського, М. Чорного та інших.

Л. НОВІНСЬКИЙ.

На знімку: група гостей музею, в центрі художник Ф. В. Панчук.

Фото С. Лісового.

Радимось, роз'яснюємо

Уже втретє лабораторія соціологічних досліджень нашого Інституту проводить вивчення громадської думки студентів про професійні і особисті якості викладачів. Перший раз це робили після зимової екзаменаційної сесії, другий — по закінченню навчального року.

З нашого погляду, найкраще проводити анкетування після зимової сесії. По-перше, в цей час можна опитати студентів усіх курсів; по-друге — в їхній пам'яті зберігаються найсвіжіші враження про викладачів і це зумовлює найбільшу об'єктивність оцінок.

Якщо ж проводити опит в кінці навчального року (а це, практично, на початку нового — після канікул і сильгоспроб), то в ньому не візьмуть участі студенти першого і п'ятого курсів. Отже, оцінка буде неповною, а крім того, дуже часто вона береться «зі стелі», бо виходить, що перерва в навчальному процесі становить понад 4 місяці і студент забуває багато якостей своїх вихователів.

Хочу звернути увагу й на таке: після кожного опиту викладачі, котрі здобули невисокий загальний бал, докоряють співробітникам лабораторії за неохочість та упередження. Треба в цьому зв'язку роз'яснити, що, згідно регламентуючих документів, анкетування проводиться силами деканатів і громадських студентських організацій. Більше того, зараз, коли кожен деканат має власний обчислювальний центр, весь процес від опитування до одержання цифрових показників — повністю проходить саме тут, а не в нашій лабораторії.

Таким чином, всі побажання, поради і невдоволення викладачів мають адресувати деканатам, де виконують своє учбово-навчання.

М. СИНЕЛЬНИК, працівник лабораторії соціологічних досліджень.

ПОЛІТ БЕЗ КРИЛ

Мрія людини летіти без крил здійснив наперед Джон Джеймсон. Він купив на околиці Квебека старий елеватор і в його башті спорудив атракціон під назвою «Аеродіум». Стіни всередині башти вкриті м'якою оббивкою, внизу натягнуто батут, а під ним змонтовано потужний вентилятор. Потік повітря, яке жене лопаті вентилятора зі швидкістю 153 кілометри на годину, достатній, щоб підтримувати людину в стані польоту.

Бажаючих відчувати себе птахом чимало і на атракціоні постійні черги.

КИШЕНЬКОВИЙ ТЕЛЕФОН

Ця новинка дозволяє жителям Лондона прямо з вулиці чи магазину зателефонувати абоненту в будь-яку точку земної кулі. Досить лише натиснути кнопку для підключення до ретрансляційної підстанції і повідомити свій номер, а

потім набрати номер абонента. Тепер в Лондоні діє до 100 підстанцій — ретрансляторів, через рік їх буде близько тисячі. Вартість кишенькового телефону 200 фунтів стерлінгів, чекаючи вона зменшиться вдвічі.

З'ІХАЛИСЬ ГУЛІВЕРИ

У австрійському місті Лінц відбувся з'їзд Гуліверів. Взяли участь у ньому мали можливість чоловіки зростом не нижче 190 сантиметрів і жінки — 180 сантиметрів. Переможцем огляду став голландець Р. Брунтайн, зріст якого становить 2 метри 22 сантиметри.

БЕТОННІ ТЕЛЕВІЗОРИ

Німечка фірма «Влаупунт» випустила телевизор, корпус якого виготовлено з бетону армованого скловолокном. Головна перевага — незвичайного дизайну. Бетонні телевізори призначені для холів адміністративних будинків, кафе, лікарень.

ДЕВ'ЯТИРІЧНА ПОРОДИЛЛЯ

Турецькі газети повідомили, що 9-ти річна Зельма Бозка стала матір'ю. Ніхто її в цьому не допикає, а ось над батьком дитини збираються хмара.

ТАКЕ ХОББІ...

Віденський художник Манфред Денс «колекціонує» живих кішок. В його «зібранні» твори 68 різних видів і мастей з усіх континентів. Щоб утримувати цю «команду», він найняв двох робітниць.

(3 газет).

ПЛАНЕТИ ЗЕМЛЯ

НУ Й СТИЛЬЧИН!

Початок у номерах 33, 34, 35, 38, 39, 40, 41, 42, 43.

Гнав Березовський свій автомобіль несамовито, ми випереджали всіх і рівно о десятий годині зупинились на автостоянці перед прохідною АЕС. Слід відзначити, що нам без всяких перешкод автомобілі, яких ми наздоганяли, уступали дорогу — в Канаді водії дуже ввічливі один до одного і розуміють, що якщо хтось поспішає, то він кудись запізнюється і тому йому не треба створювати перешкод.

Інженер Березовський працює в фірмі, яка проектує Дарлінгтонську АЕС, тому він її дуже добре знає і мав бути мені також і екскурсоводом. Але йому майже не довелося давати власних пояснень, тому, що дуже детально нам про все розповідала керівник групи по контактах з населенням пані Стентон.

Так що Березовському довелося виконувати роль, в

основному, перекладача. Крім мене екскурсантом був ще турист із Китаю. Пані Стентон спочатку нам показала в кінозалі фільм про атомну електростанцію, потім дала пояснення на макеті, на якому імітовані всі технологічні процеси, потім дала нам захисні скафандри, посадила в спеціальний мікроавтобус і повезла на станцію. До речі, навколо атомної станції немає ніякої охорони, а на прохідній з одного боку сидів чоловік років п'ятидесяти, а з другого боку — жінка років сорока, які відмітили на перепустці час в'їзду на територію АЕС і час вийзду. Дарлінгтонська АЕС характерна тим, що один її реактор працює, виробляючи електроенергію, другий завантажувється ядерним паливом якраз в цей час і готується до пуску, третій знаходиться в завершальній стадії будівництва, а сполучення четвертого нещодавно розпочалося, і нутро

реактора ще відкрите. Завдяки цьому за чотири години екскурсії я побачив все, про що тільки може мріяти спеціаліст з електроенергетики.

Я «сунув свій ніс» всюди, куди тільки його можна було всунути, і пані Стентон терпляче все пояснювала та вела по маршруту і туди, куди я тикав пальцем. Перед нами відчинялись і зачинялись масивні, обшиті хвином дерев'яні, то вверх, то вниз возив ліфт. Виходячи з якогось відсіку, ми обов'язково поступали в розпорядження робота — дозиметриста, який перевіряв, чи не отримали ми дозу опромінення вище мінімально допустимого денної норми.

Був я і в залі управління станцією, де побачив таку величезну кількість кольорових дисплеїв, що у мене аж голова обертом пішла від цього моря різнокольорових схем, графіків, діаграм.

Система управління стан-

цією побудована із потрійним дублюванням — один її контур в роботі, другий — в стані гарячого резерву, готовий вмиг взяти на себе управління, а третій — в стані холодного резерву. Якщо в робочому контурі виникає неполадка, управління бере на себе контур гарячого резерву, а контур холодного резерву переходить в стан гарячого. Всі операції управління комп'ютери виконують самостійно, а обслуговуючий персонал здійснює тільки нагляд за їх роботою. Оклади у працівників станції професорські — на рівні 60—80 тисяч доларів на рік. Особливо цінні фахівці мають оклади, розміри яких ніхто не знає — це службові таємниці.

Закінчив огляд станції я в зоні збереження відпрацьованого пального, розрахованого на 25 років роботи станції. До речі, виглядає ця зона досить прозаїчно — це великий басейн з хімічно чистою водою, на дні якого встановлено пересувні касети для стергіння з відпрацьованим ядерним паливом. Оскільки перший реактор станції працює лише три роки, то заповненість відпрацьованими твелями басейну поки що незначна.

Всі реактори станції спроектовані так, що навіть якщо буде втрачено управління, то протягом 30 хвилин не

вийдуть на закритичний режим. Кожен з них має сталеву сорочку із товстої високоякісної сталі, спроможної витримати значний тиск всередині, навколо цієї сорочки, ще одна — бетонна, монолітність останньої перевіряється при будівництві суцільно. Вся станція вміщена в товсту бетонну коробку, яка згорі нагадує консервну банку. Стінки цієї коробки такі, щоб витримати падіння на неї з великої висоти літака, що втратив керування. Із розмови з Березовським мені стало ясно, що якби на реакторі в Дарлінгтонській АЕС стався такий вибух, як на Чорнобильській, то в навколишнє середовище не потрапило б жодного шматка ядерного пального.

Поряд з атомною станцією височить вакуумна вежа із товстою монолітною бетоною. З'єднана ця вежа підземним бетонним коридором з реакторним відділом. Її призначення полягає в тому, що як тільки в якомусь реакторі підвищується тиск вище допустимого, спрацює автоматика і нутро реактора з'єднається з цією баштою і, оскільки в ній вакуум, то вона різко знизить тиск в реакторі, і навіть вибух всередині реактора не спроможний розірвати його оболонку. Про те, наскільки чиста і не радіоактивна вода пос-

тупає із останнього, не замкненого контура охолодження станції, свідчить той факт, що труби останнього контура входять безпосередньо в озеро Онтаріо, яке служить джерелом питної води і для Дарлінгтона, і для Торонто, що лежать на його берегах.

Завдяки високій надійності всього обладнання, високій кваліфікації і відповідальності обслуговуючого атомної станції персоналу, а також завдяки максимальній гласності і доступності до АЕС кожного, хто ступив на землю Канади, канадці ставляться абсолютно спокійно до розміщених поряд атомних станцій і не заперечують проти будівництва нових.

І як жаль, що ми, набувши атомних станцій з недосконалими технологічними схемами та ненадійним обладнанням, довідавшись задоволеності одну з них до стану ядерної катастрофи, яка потрясла увесь світ, втратили довіру народу до ядерної енергетики. Адже на Україні є значні запаси урану, і ми могли б виробляти на атомних станціях електроенергію, продавати її за валюту, на яку можна було б купити все, чого нам не вистачає.

(Далі буде).

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.